

2. Szám.

maradt a
egyszer, de
obb orvos-
ig betűid a

fner Sze-
ka, Ida és
edményét.
Körmendy

a: Man-
Rakovszky
frt, mint

a 1 frt.,
10 frt.,
A már
ütt 282

tatva a

es ada-
ícsi.

22.

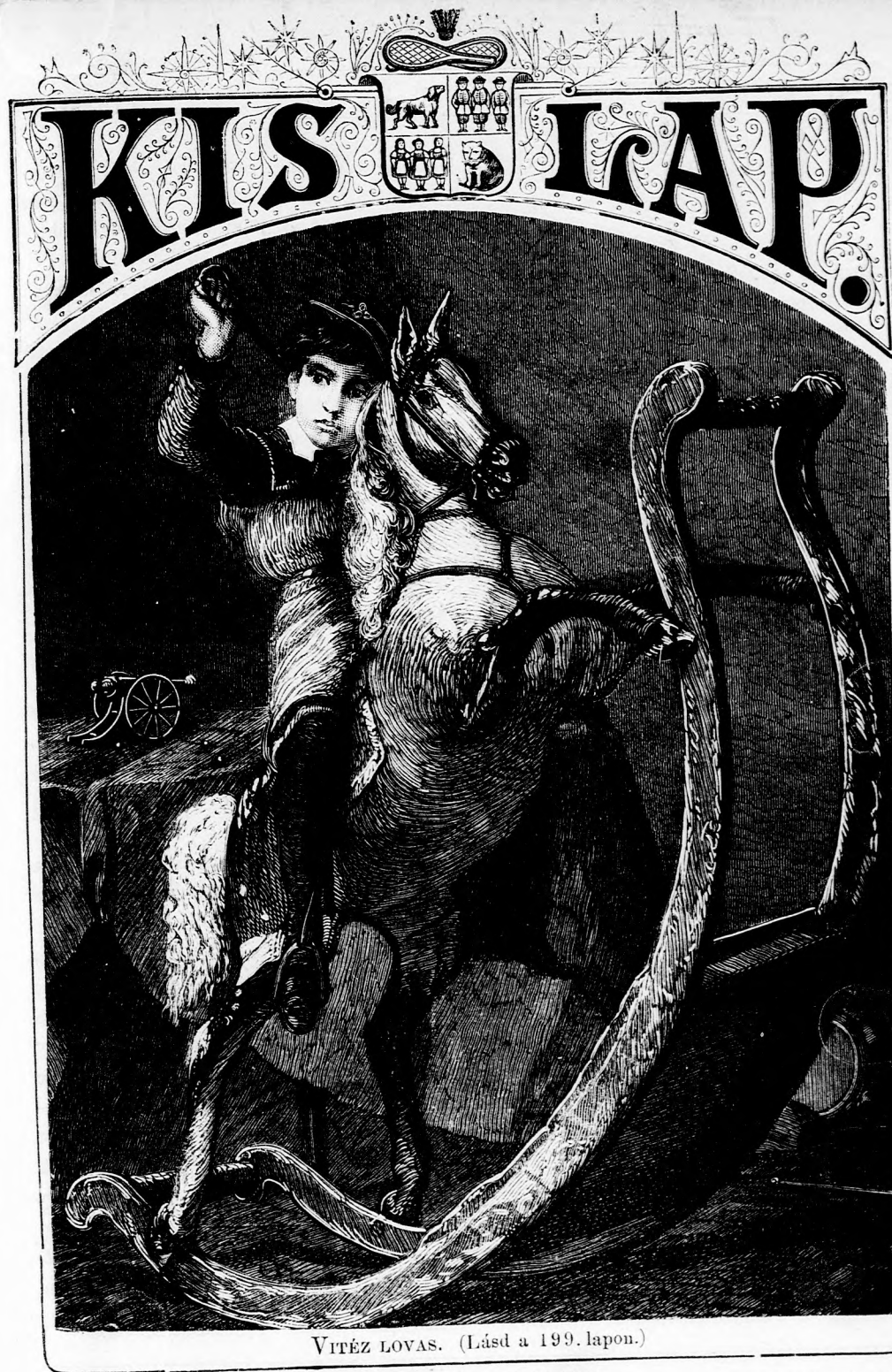
ledvén,
t. elő-
lejár,
bb meg-
e fenn-

0 kr.
0 kr.
0 kr.

ldésére
aszna-
Buda-
m-épü-

ala.

-épület.
ulat.



VITÉZ LOVAS. (Lásd a 199. lapon.)

XXVI. kötet, 13. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. márczius 30-án.

AZ ÖSSZEESKÜVŐK.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Dezső és Zoltán titkos borzongással, de örömmel is hallgatták e szavakat, melyeket a cigányasszony ünnepies komolysággal mondott.

— Látom a kis beteget, folytatá. Látom a jelt homlokán... igen, meg lehet gyógyítani, meg fogom őt gyógyítani. Jőj-jetek, titkos szellemek, sugjátok meg, mit tegyek.

Behunyta szemeit és kiterjesztett karokkal állt ott, míg Dezső és Zoltán elfojtott lélekzettel nézték. Valami saját-ságos, titokzatos kifejezés látszott a cigányasszony arcán, mintha csakugyan láthatatlan titkos szellemekkel beszélgett volna. Egyszerre azonban visszanyerte rendes arc kifejezését, fölnyitotta szemeit és kissé kedvetlenül mondá:

— Hiába, a szellemek nem engednek, megkivánják, hogy minden a szokott rendben legyen. Nekem magamnak nem mondják meg a titkos gyógyszert, csak egy ártatlan kis gyermeknek, a kit a karjaimban tartok. Mikor annak sugják, akkor én is meghallom.

— Istenem, de hisz' ez nagy baj, mikor nincs kis gyermekünk, szólt Zoltán.

— Persze hogy nagy baj. Addig nem is boldogulunk, míg valahol ilyen kis gyermeket nem szerzünk, a kit ölbe vehessék; mondá a cigány asszony.

— Oh, nincs semmi baj, szólt Dezső. Az az... milyennek kell lenni annak a kis gyermeknek? Egészen piczike kis babának?

— No, nem épen. Lehet akár egy-két éves, csak olyan kicsike legyen, a ki semmi rosztat el nem követhetett szándékosan, tehát még egészen ártatlan.

— És ugy-e, csak kis időre szükséges?

— Csak épen egy pillanatra.

— Akkor hát se baj, kiáltá Dezső diadalmasan. Hiszen itt van a kis Miczike, az bizonyosan jó lesz. Olyan ártatlan, kedves kis jószág!

— Az igaz! szólt Zoltán. Hozd elő hamar, a dada nem fogja tudni.

— Épen ezt gondoltam én is.

Ezzel Dezső gyorsan elsietett a kis lányka hálószobájába. A kedves piczike ott aludt ágyacskájában s Dezső a takaróval együtt óvatosan emelte karjaira, úgy, hogy föl sem ébredt.

— Milyen szerencse, hogy itt van ez a kis baba! Általa fog Emilke meggyógyulni! Ezért akár meg is bocsáthatunk mamájának, a ki ellenségünk, gondolá Dezső.

Ölében a kis leánykával visszatért a többiekhez. A vén cigányasszony folyvást ott állt az ablak mellett és látható türelmetlenséggel leste Dezsőt. Mikor ez Miczikével megjelent, a cigányasszony szemeiből egy pillanatra gonosz káröröm villogott, de épen csak egy pillanatra, úgy hogy senki sem vehette észre. Mikor Dezső és Zoltán oda pillantottak, a cigányasszony már ismét félig behunyt szemmel, kitárt karokkal állt az ablak előtt, mint a ki nehezen várja, hogy nagy feladatát teljesítse.

Dezső odasietett az ablakhoz és sutogva, hogy Miczike föl ne ébredjen, kérdé:

— Nézze, ez a mi kis babánk. Jó lesz?

— Nagyon jó! Épen ilyen kell.

— Akkor hát mindjárt kiviszem.

— Nem, senkinek sem szabad közel lenni! Azt a titkos szellemek nem türik. Oh, a szellemek nagyon finyásak, igen kell vigyázni, hogy az ember meg ne sértse őket. Nyujtsa ki a piczikét az ablakon keresztül.

Dezső megtette, s a cigányasszony karjaiba tette Miczikét, a ki ekkor kissé fölébredt és nyögdcicsélni kezdett. De a cigányasszony ringatta, csititgatta és a kis leány mihamar újra elaludt.

— Így ni, így már jól van, szólt a cigányasszony. Most mindjárt tudni fogunk mindent. Az ifuracskák üljenek le szépen oda a divánra, még pedig úgy, hogy az ablakot ne lássák, mert különben a szellemek gyanakodnának, hogy valaki meglesi őket. Ilyenkor pedig elő nem jönnek, akárhogy hívom őket. Majd én oda kiállok a pázsitra a holdvilágba. Mikor mindent megtudtam, majd kiáltok, akkor jöjjenek ki és el fogom mondani, mit kell tenni, hogy az a kedves drága kis ifur meggyógyuljon.

— Jól van, szólt Zoltán. De nem tart sokáig?

— Oh dehogy! Öt percznél nem tart tovább. Csakhogy addig a világért se mozduljanak, mert különben nem állok jól semmiért.

— Ne féljen, nem mozdulunk, szólt Dezső. Majd én vigyázok Zoltánra, hogy bajt ne csináljon.

Leültek a divánra és elfordultak az ablak felől, a cigányasszony pedig ugyan-

ekkor elment a ház mellől. Mit csinált, mit nem, azt Dezső és Zoltán még csak nem is sejtették. Szörnyen kíváncsiak voltak ugyan és hát, az igazat megvallva, nagy erőfeszítésökbe került, hogy egy kicsit ne leskelődjenek. De nem tették. Már hiába, a szegény Emilke jóvoltáért le kell győzni minden kíváncsiságot, nem szabad kockáztatni, hogy azok a titkos szellemek megharagudjanak. Az már csak nagy szégyen volna, ha most az ő szószegésök miatt hiúsulna meg a szép terv. Inkább kölcsönösen ügyeltek egymásra, nehogy valamelyikök csak lopva is oda pillantson az ablak felé.

Vártak tehát, várták csöndben a jelt, hogy megmozdulhassanak. Mikor pedig az ember türelmetlenül vár, akkor a legrövidebb idő is nagyon hosszúnak látszik; nem csoda tehát, hogy Dezső és Zoltán, miután már egy ideig mozdulatlanul ültek ott, mind türelmetlenebbek lettek. Hogy is ne, mikor azt kell most mindjárt megtudniok, mit sugtak a szellemek, mitől fog Emilke meggyógyulni?

A vén cigányasszony tanácskozása a szellemekkel nagyon hosszan tartott. Zoltán megesküdült volna, hogy az öt percz már elmúlt. Dezső is ilyenformát gondolt, de egyikök sem mert megmozdulni. Vártak tovább. Ismét jócskán eltelt az idő, de kívülről még mindig nem hallatszott a kiáltás. Végre Zoltán már nem állhatta meg, hogy halkán meg ne szólaljon.

— Dezső, én azt hiszem, hogy már kiáltott a cigányasszony, csak nem hallottuk. Az öt percz már rég letelhetett.

— Magam is azt hiszem. De kiáltani még nem kiáltott. Én nagyon figyeltem, de nem hallottam semmit. Csak várjunk még egy keveset.

Ujra vártak tehát, de most már igazán akár csak izzó parazon ültek volna. Óra volt a szobában, Dezső oda nézett s maga is elámult. Nem csoda, ha annyira belefáradt a várakozásba . . . Mikor Miczikét hozta, véletlenül épen ütött az óra, még pedig egész órát, most pedig félen áll a mutató. Tehát öt perc helyett teljes félórát vártak.

— Már csakugyan úgy kell lenni, hogy nem hallottuk a kiáltást; szólt Dezső. Várj csak, majd az ablakhoz megyek, kiszólok, hogy mehetünk-e már?

Megtette, pissegett, halk hangon kérdezte, szabad-e? Semmi választ sem kapott.

A két fiu megütközve bámult egymásra.

— Most már mit tegyünk? szólt Zoltán. Megtiltotta, hogy kinézzünk, utána menjünk, pedig már ideje lenne mindent elvégezni, mert későre jár az idő, apa és a néni nem sokára itthon lesznek.

— Az volna még a szép dolog, ha Miczikét nem találnák ágyaeskájában, szólt Dezső nyugtalankodva. Tovább már nem hagyhatjuk nála a kicsikét . . . hiszen azt mondta, csak öt perczre van szüksége, pedig félórája is mult. A kis leányka még meghülhet az éjjeli levegőben.

— Szóljunk neki hangosabban, hogy jöjjön már vissza.

Szóltak, de ismét hiába.

— Már ki kell mennünk; talán

messzire ment a háztól, nem hallja és talán épen vár is reánk, nem akar a házhoz visszatérni, mondá Dezső.

Ez nagyon valószínűnek látszott. Kimentek hát a kertbe s a holdvilágnál keresni kezdték az öreg cigányasszonyt és Miczikét. Eleinte a ház közelében kutatták, de itt semmi nyoma sem volt. Tovább mentek, félhangon kiáltoztak, minden bokrot megzörgettek, mind hiába. Végre mindinkább növekedő aggodalommal a kertnek legtávolabbi zugait járták be, már hangosan kiáltoztak, de mindig csak hiába, a kertben nem volt senki; nem lehetett többé semmi kétség, a vén cigányasszony eltűnt Miczikével, elszökött.

Sápadtan, reszketve állt ott a két fiu. Dezső fejében kezdett olyan gondolat támadni, hogy roppant oktalanságot követtek el. Hallott, olvasott ő olyan dolgokat is, hogy kósza cigányok elraboltak kis gyermekeket . . . hátha ez a cigányasszony is ilyen gonosz asszony. Megcsalta őket, bolonddá tartotta azzal, hogy tud segíteni Emilkén és ez ürügy alatt odaadatta magának a kedves, aranyos kis babát, aztán megszökött vele! Zoltánnak is elég esze volt, hogy ilyet kezdjen gondolni; de még egyikök sem merte kimondani. Hiszen ez olyan borzasztó, hogy lehetetlen elhinni. Ha ez igaz volna, akkor ők egy szörnyű bűnt segítettek elő.

— Már nem lehet máskép, mint hogy visszatért a sátorába, szólt Dezső remegő hangon. Talán szüksége volt még valamire . . . de erről szólnia kellett volna, nem pedig csak úgy hír nélkül elvinni a kicsikét. Megyek utána a sátorába!

—
rögtön
csak, ho
jék a mi

Fut

Egyszer
megállt.

sátrak it

itt pedig

dett? . . .

a fényes

világnál

látni a r

kat, a

hol tüze

tak volt,

löpök gö

itt, ezen

lyen volt

már ninc

Odább v

rolt az

czigány

és magáv

te Miczik

Hideg

ték lepte

czukat, m

— Én is veled megyek. Miczikét rögtön haza kell hoznunk. Az kellene csak, hogy ott a cigányok közt hányódják a mi kedves kicsikénk!

Futva mentek a cigánytábor felé. Egyszerre azonban Dezső zavarodottan megállt. Jól emlékezett, hogy a cigány-sátrak itt e nagy fűzfa mellett álltak... itt pedig most semmi sincs. Talán tévedett?... Nem, a fényes holdvilágnál tisztán látni a nyomokat, a helyet, hol tüzet raktak volt, a cölöpök gödreit... itt, ezen a helyen voltak, de már nincsenek. Odább vándorolt az egész cigány csapat és magával vitte Miczikét!

Hideg veríték lepte el arcukat, mikor e kétségtelen változágról meggyőződtek. Most már értették, mért in-tette őket a cigányasszony, hogy ki se nézzenek, meg se mozduljanak, — előre ki volt tervezve minden — a mint a kis leánykát kezébe kapta, elfutott vele és az egész cigánycsapat kerekét oldott.

— Oh Istenem, mit tettünk! szólott Zoltán és sirva fakadt.

Dezsőt is végkép cserben hagyta

minden okossága és bátorsága s ő sem tudott egyebet tenni, mint hogy keserves zokogásban tört ki.

— Mit csináljunk! Mit csináljunk! kiáltá kétségbeesetten.

— Menjünk utánok!

— Igen, de merre? Mennék akár a világ végeig is, de hát merre szöktek?

— De hát akkor mitevők legyünk?

Dezső csüggedten sóhajtá:

— Nem tudom.

Sirva, elkábulva álltak ott jó ideig. De végre is késő éjszaka nem maradhattak ott, kivált mikor ezzel ugyan legkevesebbet segíthettek.

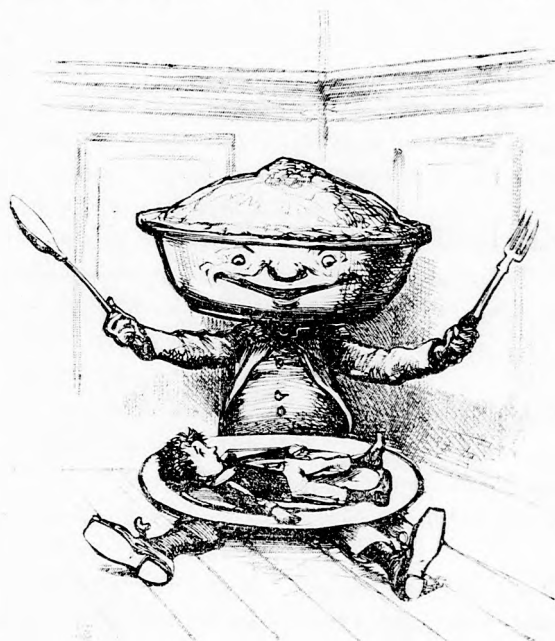
— Nincs más hátra, mint hogy atyádnak szóljunk mentül előbb. Ő talán fog tudni segíteni; szólt

végre Dezső.

— Atyámnak! Oh, én nem merek hazamenni.

— Hát hová lennénk? Nem elég nagy már a baj. Még nagyobbá tegyük, hogy minket is keressenek?

Zoltán lecsüggesztette a fejét. Dezső, bűnének teljes tudatában, megindult hazafelé, eltökélve, hogy bármi következék,



FÖLFORDULT VILÁG. (Lásd a 206. lapon.)

bünbánólag elviseli. Zoltán is rászánta magát s mint valami csatavesztett bus vitézek ballagtak a ház felé. És minél közelebb jutottak, annál inkább összeszorult a szivök, annál inkább fogyott a bátorságuk; meg-megálltak s mikor már a kertbe értek, nagy kedvök lett volna visszafordulni és futni, messzire, ki a világból is; mert a mit láttak, hallottak, az már mutatta, hogy a házban már tudják a bajt. Az udvaron, kertben lámpásokkal jártak-keltek a cselédek, kiáltoztak s Klára néni zokogó hangja hallatszott. Egyszerre pedig ott termett Zoltán előtt édes apja, ki szintén a keresők közt volt. Zoltán is, Dezső is majdnem kővé meredtek.

— Hol jártatok? kiáltá az apa. És hol van Miczike? Tudnotok kell róla. Ugy-e, ti vittétek el valahova?

— Igen... azaz... nem mi... a cigányasszony...

— Micsoda? Czigányasszony? Miféle cigányasszony?

— Hát... a ki Emilke meggyógyítását ígerte... mi azt hittük... Miczikére volt szüksége...

— Mit beszéltek ti itt össze-vissza? Hiszen ebből egy szót sem lehet érteni. Most tüstént mondjátok el világosan, mit csináltatok.

Ezt könnyű volt parancsolni, de nehéz volt ám teljesíteni olyan megriadt állapotban, amilyenben Dezső és Zoltán ott állottak. Lassan-lassan azonban mégis elbeszéltek annyit, hogy az apa mindent megérthetett. Szörnyűködve, a haragtól és ijedelemtől fölindulva, kiáltá:

— Ti boldogtalan ficzkók, mit tetetek! Hát ti éretlen eszetekkel akartatok

itélni fölöttem és a jó Klára néni fölött, összeesküdtetek ellenünk? Hát ti azt hittétek, hogy szegény Emilkével nem próbáltunk volna meg mindent, ha a legjelesebb orvosok ki nem mondták volna, hogy lehetetlen rajta segíteni, hogy szerencse, hogy le nem kellett vágni a lábát! Teljes életében szenvedni fog az engedetlenségért, melynek balesetét köszönheti. És ti gonosz daczból a jó Klára néni ellen ilyen ostobaságba fogtatok, elhittétek, hogy a ravasz, csaló, kóbor cigány tud segíteni, ahol komoly tudós orvosok nem segíthetnek! És nemcsak ostobák voltatok, hanem gonosz hálátlanok is. A jó Klára néni, a ki a maga házában kényelmesen, kellemesen élhetne, itt bajlódik veletek, javatokra törekszik mindenben és ti az ő legdrágább kincsét, egyetlen kedves gyermekét odaadjátok egy kóbor cigányasszony kezébe? Tudjátok-e, hogy ha Miczike meg nem kerül, anyja ezt tul nem éli és a ti lelketeket fogja nyomni az ő halála is?

A két fiu már inkább volt halott, mint eleven. Jól érezték, értették most már, hogy mind egy szóig igaz, a mit Tivadar bácsi mondott. Oktalanul, hálátlanul viselték magukat és olyan bajt idéztek föl, melyen segíteni semmikép sem tudnak. Dezső sulyosan érezte hibáját, mert nélküle Zoltán nem mert volna ilyen esztelen kalandba bocsátkozni; Zoltán meg azt érezte nagyon, hogy mindeddig valóban gonosz, hálátlan volt Klára néni iránt és most azzal tetézte hibáját, hogy megfosztotta az anyát egyetlen kedves gyermekétől. Amint hallották a szomorú, de komoly igazságot, hogy szegény Emilké-

nél az orv
mányukat
meztette
nének, r
mindkette
volt az ő

— M
most velet
és ha a né
kérjete
számok

Tivad
a falu fe
csüggedte
ten remeg
tük... ho
mit tudná
jenek töl
szerencs
felé járt,
lefehhete
velök, me
sem tudta.

Lefek
el is aludj

KÁRO
Csu
Nag
Ficz

Kár
Nézi
S me
>Csö

nél az orvosok már megpróbálták tudományukat, de hiába; amint az apa figyelmeztette Zoltánt, mivel tartozik a jó néninek, mély szégyenkezéssel látták be mindketten: milyen nevetséges oktalanság volt az ő egész összeesküvésök.

— Most menjetek be, nincs időm most veletek bajlódni. Menjetek a házba és ha a nénival találkoztok, térdre borulva kérjétek tőle bocsánatot. Majd holnap én számolok veletek!

Tivadar bácsi ezzel sietve elment, ki a falu felé, a két fiu pedig szótlánul, csüggedten ment be a házba. Minden lépésben remegtek, hogy a néni terem előttük... hogy kell majd a szemébe nézni, mit tudnának neki mondani, hogy merjenek tőle bocsánatot kérni? Azonban szerencsés volt. A néni egészen más felé járt, ők beosonhattak szobájokba és lefekhettek aludni. Senki sem törődött velök, mert a házban persze még senki sem tudta, milyen részök van a dologban.

Lefeküdni lefeküdtek, de már hogy el is aludjanak, arról szó sem lehetett.

(Vége következik.)

VITÉZ LOVAS.

(Képpel a czímlapon.)

KÁROLYKA faparipája
Csupa tűz, mint kis gazdája;
Nagyot szökik, prüszköl, tombol,
Ficzkádozik, toporzékol.

Károly anyja mosolyogva,
Nézi, mit eszmél magzatja,
S mond hozzája tréfás szóval:
»Csöndesebben bánj a lóval.

Kemény a paripa szája,
Mert csak madzag a kantárja;
Kantár szára elszakadhat,
Tüzes lovad elragadhat.

S ha elragad, akkor, hidd el,
Heted-hét országra visz el:
Pedig látod fiam, kedves,
Asztalon van már a leves.«

Károlyka szól: »Édes mamám,
Miattam ne aggódjál ám:
Kantárszáram el nem szakad,
Jó paripám el nem ragad.

Lóra termett magyar gyerek
Alól nem fut ki a nyereg;
Megülöm én azt vitézen,
Ki nem hiszi, ide nézzen!

Addig meg a leves hülhet,
Töltött palacsinta sülhet,
Amíg én, egy-kettő-három,
A világot körül járom.

Gyi te fakó!« — Fakó ugrott,
Ugy repült, úgy elszárguldott,
Hogy szinte szikrázott volna
A patkója — ha lett volna.

De hiába négy a lába,
Megbotlott egy sodrófába,
S hogy megbotlott, egyet bukott,
Károlyka a földre jutott.

Aggódva fut jó mamája,
De Károlyka be sem várja.
Felugrik és kaczag nagyot:
»Tálatlanak! — Itthon vagyok!«

PIMPÓFI ÉS KATICZA.

— Tündérmese, képekkel. —

(Vége.)

PIMPÓFI! Pimpófi! kiáltá Katicza kétségbeesetten.

De hiába kiáltozott, szavára nem felelt senki. Sietett a barlang hátsó része felé, de ott nem látott többé senkit, semmit, pusztá sziklafalak meredeztek feléje minden oldalról, csak egyetlen egy helyen látszott valami szűk hasadék s abban, de

messze, nagyon-nagyon messze, mint valami végtelen hosszú folyosó végén, egy kis világosság csillámlott.

Katicza egy pillanatra megállt a nyílás előtt.

— Csak ezen az uton ragadhatták el szegény Pimpófit, gondolá. Utána megyek... akárhová vezet ez az ut, meg kell keresnem szegény Pimpófit. Megígértük a tündérkirálynőnek, hogy soha sem hagyjuk el egymást, most kötelességem Pimpófit megkeresni, kiszabadítani s ha



MEGINDULT A NYOMON. (Lásd a 202. lapon.)

nem lehet, hát inkább én is vele együtt fogok szenvedni.

Dobogó szívvel ugyan, de azért bátran belépett a szűk nyílásba. Csak épen annyi hely volt, hogy átkúszhatott, néha szinte azt hitte, hogy a sziklák össze akarnának csapódni fölötte s hogy mindjárt agyonmorzsolják. És mikor egyszer hátrapillantott, látta, hogy mögötte valóban összezáródott a sziklahasadék.

— Ezen az uton többé nem fogok visszamehetni, gondolá Katicza. Majd keresek más utat, csak egyszer megtaláljam szegény Pimpófit.

Sokáig ment; azt hitte, talán egész napig is eltartott. Hanem nagysokára mégis csak eljutott a végére és épen ki akart lépni a szűk hasadékból, mikor egy jó képű potrohos alak állt a nyílás elé és félig fenyegetve, félig intve kiáltá:

— Mit keressz itt, boldogtalan kis leány! Fordulj rögtön vissza, menekülj, ki ne lépj erre az elátkozott földre!

— Oh, kérlek, bocsáss ki, könyörgött Katicza. Okvetlenül meg kell keresnem Pimpófit, az én szerencsétlen társamat. Itt kell lennie valahol.

— Persze hogy itt van, de hiába ke-

resed, soha meg nem találod, csak magad jutsz bajba, ha kilépsz ide.

— De én megfogadtam, hogy el nem hagyom.

— Mesebeszéd, ha mondom. Kövesd tanácsomat és okulj az én példámon. Én is vigyázatlanul jöttem be ide és többé ki nem szabadulhatok a ravasz Csalán ki-

rállynő országából. De te még visszafordulhatsz.

— Hogy fordulhatnék, mikor mögöttem összezáródott a szikla!

— Az csak látszik úgy, de a ki bátran neki indul, az előtt megnyilik.

— Hát te akkor mért nem mentél már ki?



...SZÉMÉT, ARCZÁT, KEZEIT CSIPKEDVE. (Lásd a 204. tapon.)

— Mert engem a ravasz Csalán királynő úgy meghizlalt, hogy be nem férek a hasadékba. Itt kell örködnöm mint ajtónállónak és jelt adnom, ha valaki belép, hogy mindjárt eljöhessen a gonosz és megragadhassa; ha nem teszem, annyi ételt töm belém, hogy még kövérebb leszek. Azért tehát fordulj meg, mert különben

jelt adok és mindjárt véged lesz, a mily igazán Csigavér a nevem.

— Kedves Csigavér, ne adj jelt és ereszd ki. Lásd, én mindenkép föl akarom keresni Pimpófit s ha meglátom, ki is szabadítom. Ha te is rab vagy itt, hát inkább segíts nekem, a tündérrirálynő bizonyosan meg fog jutalmazni.

— Hm! Hát te Tündérországból jössz? Az már más. Magam is szeretném, ha attól a gonosz Csalán királynőtől el lehetne ragadni a prédáját. Ugy megsajnáltam a szegény fiúskát, mikor megköltözve erre vitte.

— És a nefelejtsvirágos sipka nem volt a fején, ugy-e?

— Nem ám, hajadon fővel volt szegényke.

— Tudtam, előre tudtam, sohajta Katicza. Megfeledezett királynőnk intéseről, eldobta magától a védő virágot. No de mindegy, most az a fő, hogy rátaláljunk.

— Én mégis azt tanácslom, jó kis leány, fordulj vissza. Ha rá találsz is, te nem bírhatz a gonosz és hatalmas Csalán királynővel itt a saját országában.

— Ha nem bírok veled, legalább hirt viszek királynőnknek, hogy mi lett Pimpópóból. De ha te velem jönnél, jó Csigavér, ketten talán mégis boldogulnánk. Te bizonyosan láttad, merre vitte Csalán királynő szegény Pimpófit.

Persze hogy láttam. Amoda az erdő mögé vitte.

— Hát menjünk oda.

Katicza kiugrott a hasadékból és megindult, Csigavér pedig utána.

— Baj lesz ebből, szolt Csigavér. Én ott soha sem jártam, de tudom, hogy ott mindenféle rémek és szörnyetgek őrzik a Csalán királynő palotáját. Megfojtanak, megesznek.

— Mindegy, azért mégis megpróbáljuk. Csak azt kellene tudnunk, merre menjünk, mert utat itt sehol sem látok. Talán a homokban megtaláljuk az ő lábuk nyomát.

Nem bizony, nem találták s még egyéb baj is jött. Minél tovább mentek, annál hidegebb lett s egyszerre úgy találták, hogy hó lepte el előttük az egész földet. Még ha volt is lábnyom a homokban, a hó mélyen eltakarta.

— Ez már annak a gonosz boszorkánynak a műve, szolt Csigavér. Most már

e hómezőn merre induljunk, hol találunk nyomot!

Katicza is épen ezen kezdett töprekedni, midőn gyöngé csiripelést hallott meg. A mint kissé figyelmesebben szétrézt, nem messze egy kis verebet pillantott meg, szakasztott olyan kis verebet, a melyet ő egykor otthon morzsácskával jól tartogatott. A verebecske lassan szökdecselve ment előre a hóban s minduntalan hátra nézegetett, mintha lesné, hogy követik-e?

— Ki tudja, hátha ez a kis veréb utmutatóm akar lenni? gondolá Katicza.

Megindult a nyomon (Lásd a képet a 200. lapon.) és ment, sokáig ment, mig nem eljutottak az erdő szélére, még pedig itt épen olyan helyre, a hol lábnyomok látszottak, egész gyalogut vezetett ott végig.

— Kedves jó verebecske, most már látom, hogy jól vezettél. Ezen az uton bizonyosan eljutunk valahová.

Megindultak, de alig mentek száz lépésnyire, Csigavér majd összerogyott ijedtében s rémülten fölkiáltott:

— Fussunk! Fussunk! Nézd, ott a százkaru szörnyeteg?

Csakugyan nem igen messzire épen az uton keresztül feküdt valami csodálatos szörnyeteg, száz meg száz óriási karjával dühösen hadonázva. Mi tagadás benne, Katicza is megszeppent egy kissé, de azért így szolt:

— Vissza nem megyek, ha már idáig jöttem. Megkerüljük ezt a csuf teremést.

Jobbra kerültek nagy darabon, de mikor előre akartak menni, megint csak előttük állt az ijesztő szörnyeteg. Fordultak balra, de megint csak úgy jártak s Katicza végre kifogyott a türelméből.

— No már én tovább nem kerülgetem, mondá. Megyek egyenest neki, meglátjuk, mit csinál.

— Jaj ne menj, jaj ne menj! könyörgött Csigavér. Megezz téged is, engem is.

— Nem hiszem én azt, mert akkor az én jó tündér királynőm megesalt volna

engem, pedig azt ő nem teszi. Azt mondta, hogy míg nálam van a nefelejts, a melyet ő adott, addig nem érhet baj.

Megindult egyenest az ijesztő szörnyeteg felé s Csigavér reszketve követte. A mint közelebb értek, a szörnyeteg még dühösebben hadonázott és mind a száz karjával Katicza feje felé nyult, mintha a virágot akarná onnan elvenni.

— Vedd el, ha tudod, szolt Katicza bátran. Királynóm azt mondta, hogy senkinek sincs arra hatalma, a meddig én híven szót fogadok. Én bizom benne.

Alig mondta ezt, valami haragos morgás hallatszott s mikor még közelebb léptek, hát azt látták, hogy nincs ott semmiféle ijesztő szörnyeteg, csak egy nagy fa, melynek kopasz galyait lengeti a szél. Katicza nevetett.

— No ugyan hiába ijedtünk meg, hiszen nem volt itt senki, mondá.

— Dehogyan nem volt, felelt Csigavér még mindig reszketve. Itt volt, de elváltozott száraz fává, mert a te virágod hatalmasabb. Így már te persze könnyen beszélhetsz, nincs mitől félned. Jaj, csak engem el ne hagyj!

— Nem hagylak el, csak te is kövess híven és ha szükségem lesz rád, hát segíts Pimpófi megszabadításában.

Csigavér megígérte szentül, hogy már ezután nagyon bátor lesz, de mégis kikötötte, hogy már csak Katicza menjen elől; mivelhogy hát őt úgy sem érheti baj. Így aztán mentek újra, mendegéltek nagyon sokáig. Még egy párszor utjukba állt olyan ijesztő rémalak, de Katicza most már nem rettent meg, hanem egyenest neki indult s a rém mindig eltűnt.

Nagysokára, mikor már szinte esteledni kezdett, végre olyan helyre értek, a hol ritkább volt az erdő s a mint kissé szétnéztek, Katicza nagy örömmel kiáltott fel.

— Ott van, ott van! Nézd, a gonosz lánczra füzve vezeti szegény Pimpófit.

Csakugyan, nem igen messzire látni lehetett Csalán királynót, amint maga után vonzolta a kétségbeesett Pimpófit.

— Bujjunk el, lessük meg, hova megy vele, szolt Csigavér.

Épen közel volt egy vastag öreg fa, melynek tövébe nagy odu nyílt, ebbe bujtak be. És Csalán királynő épen arra közeledett, hallották, mikor kárörvendve így beszélt Pimpófihoz:

— Csak sirj, csak jajgass, azt szeretem én hallani, haha! Végre egyszer kezembe kaptam valakit a Tündérrirálynő országából, kitölthetem boszumat. Mindig utamban álltok, ugy-e, a hol én holmi tűzvést, földindulást, árvizet s más gyönyörű pusztítást csinállok, ott ti mindjárt ellenem dolgoztok és segítitek az embereket, engemet pedig szidtok és gyűlöltek! Igazatok is van, gonosz vagyok és örömem telik benne! Most megmutatom rajtad, elkínózlak, agyon gyötörlek és senki sem fog rajtad segíthetni.

— Jaj nekem, jaj nekem! siránkozik Pimpófi és földre veté magát épen az odu előtt, melyben Katicza és Csigavér rejtőztek.

Katicza sugva mondá:

— No most itt az ideje, Csigavér, rárohanunk a gonoszra és kiszabadítjuk Pimpófit.

Aztán meg nem állhatta, hogy hangosan ne kiáltsa:

— Ne félj, Pimpófi, itt vagyunk, kiszabadítunk!

Kitolta Csigavért. De ez, mikor szemben állt a gonosz Csalánnal, úgy megijedt, hogy futásnak eredt. Csalán megpillantotta az oduban Katiczát s szintén futni akart.

— A tündérvirág nála van! kiáltá ijedten. De azért kifogok rajta.

Tovább akarta vonzolni Pimpófit s Katicza egy pillanatig kétségben volt, merjen-e egymaga elébe állani. De ekkor váratlan segítsége érkezett: nagy sereg veréb csapott le a magasból s megrohanta

Csalánt, szemét, arcát, kezeit csipkedve. (Lásd a képet a 201. lapon.) Kétségbeesetten hadónázott, hogy ki ne vájják a szemeit, nem látott, nem hallott semmit a mérgeesen suhogó madárseregtől. Katicza kiugrott az oduból és megragadta Pimpófi kezét, Csigavér pedig messziről látván a dolgot, szintén neki bátorodott és visszatért.

— Várjatok csak, mondá; az nem elég, hogy egymásra találtatok; ha lélekhez jut ez a gonosz, újabb bajunk lenne. De én ismerem itt a törvényt. Ha a saját

lánczával kötözzük meg, akkor tehetetlen lesz.

És gyorsan leoldván Pimpófiról a lánczot, hirtelen megragadta Csalán kezeit és összekötözte. Alighogy ez megtörtént, a madarak elröppentek.

Nagy volt a Pimpófi öröme, de még a Katiczáé is. Hanem ezalatt már egészen beesteledett s a sok bajtól, fáradságtól nagyon ki voltak merülve.

— Lepihenünk éjszakára, szólta Csigavér. Ezt a gonoszt ide kötöm egy fához, nem fog mozdulhatni; ti ketten feküdje-



... ITT VAGYOK ÉN, VÁRTALAK. (Lásd a 205. lapon.)

tek oda az oduba, én majd öröködöm, most már nem félek. Reggel majd utra kelünk, hogy kivergődjünk innen.

Lefeküdtek és aludtak.

Mikor másnap fölbredtek, a gonosz Csalán csakugyan ott volt még a fához kötve és tehetetlen dühében toporzékolva, Csigavér pedig előtte fekvő szundikált. De minden egyéb tökéletesen megváltozott. A szomorú, ijesztő vidék helyett, melyen tegnap végig bolyongtak, gyönyörű virágos táj terült el körülöttük. Pimpófi pedig örvendve kiáltott fel:

— És nézd, nézd Katicza, itt van egészen közel a nagy hegy, melyet kerestünk... ott a barlang, melyben a vén tündérszakács lakik, a kinek üzenetet kell vinnünk.

Csakugyan ott volt, alig száz lépésnyire.

— Csigavér, várj meg itt, mi ketten Pimpófival oda szaladunk és átadjuk a királynő izenetét, aztán visszatérünk és tanácskozunk, hova, merre induljunk.

Most már könnyű volt eljárni a dolgukban. Alig telt bele néhány perc, már

megj
cza ig

neken
De m

gatok
legala
király

talma
Katic
mit cs

tok

kör

Csalá

leszel

sátok

K.

nagy

volna

tenni

gavé

gedt

abbó

sem

kor

dődr

baj.

jősz

majc

sival

szer

Pim

meg

több

nek,

Mes

mer

tünk

megjárták a hegyet, visszatértek s Katicza így szólt:

— A dolgunkban eljártunk, most már nekem és Pimpófinak haza kell térnünk. De mit csináljunk ezzel a két uj társsal?

— Már engemet csak vigyetek magatokkal, szólt Csigavér. Szeretném, ha legalább kályhafűtő lehetnék a jó tündérkirálynőnél.

— Oh, ő bizonyosan meg fog téged jutalmazni, mert te segítségemre voltál, szólt Katicza. De ezzel a gonosz ellenségünkkel mit csináljunk?

— Bocsássatok szabadon, könyörgött Csalán. Hálás leszek, meglásátok!

Katiczának nagy kedve lett volna ezt megtenni, de Csigavér nem engedte.

— De már abból semmi sem lesz. Akkor újra kezdődnek az egész baj. Már csak jössz velünk te is és a tündérkirálynő majd itélni fog, mi legyen veled.

— Jaj nem, nem! Ne vigyetek eléje! sivalkodott a gonosz.

De Csigavér nem tágitott.

— Már én nem bocsátlak, ha egyszer kezembe kaptalak. Induljunk!

— Igen ám, ha tudnánk merre, szólt Pimpófi.

— Mindegy, szólt Katicza, most már meg van itt törve a boszorkányság, nincs többé hatalma a gonosz Csalán királynőnek, tehát majd csak kijutunk valahová. Messze nem lehetünk Tündérországtól, mert tudod, mihelyt a nagy folyón átkelünk, mindjárt láttuk a nagy hegyet. Te-

hát csak ezzel ellenkező irányban kell mennünk.

Megindultak s alig hogy egy kis dombon átkeltek, megpillantották a nagy folyót. Katicza nagyon megörült, de annál inkább reszketett Csalán királynő és még valaki: Pimpófi.

— Jaj, hogy lépek én királynőnk elé! szólt busan. A süvegem nincs meg, de különben is meg fogja tudni, hogy engedetlen voltam.

— Már azt bizony el nem tagadhatjuk, szólt Katicza. De majd én kérlelni fogom, hogy

már eléggé megszenvedtél. Az most a nagyobb baj, hogy jutunk át a folyón.

Még ki sem mondta ezt, mikor a folyó partjáról valaki felelt.

— Itt vagyok én, vártalak (Lásd a képet a 204. lapon.)

A béka-tündér állt ott és

mutatta csónakját. Be is szálltak mindjárt s pár percz mulva odaát voltak Tündérországbán. Alig hogy itt a lábukat a partra tették, előttök termett a tündérkirálynő egész kíséretével s így szólt:

— Tudok már mindent, a kis verebek mindent jelentettek nekem. Pimpófi, te engedetlen voltál, büntetésül kétszáz esztendőre száműzlek országomból a földre s ott a mezőkön mint közönséges Pimpó fogsz élni. Te, gonosz Csalán, elvesztetted birodalmadat, e jó kis leányka nemes jósága és áldozatkészsége megtörte az átkot, s téged hatalmamba adott; átváltoztatlak gonosz, szúrós növénynyé, ott fogsz burjánozni a földön, mindenkitől megvetve és



... ÖREG EMBER ÁLLT ELŐTTE. (Lásd a 206. lapon.)

pusztítva. Te, Csigavér, mivelhogy egy kicsit segítetted a jó Katiczát, megkapod, amit kívántál, kinevezlek kályhafütőmnek.

A mint a tündérkirálynő ezeket mondta, mindjárt teljesült is minden, Pimpófi és Csalán eltűntek, Csigavért pedig elvezették új hivatalába. Ekkor a tündérkirálynő így szólt Katiczához:

— Téged pedig, kedves jó Katicza, a legnagyobb jutalomra tartalak érdemesnek, amit csak adhatok. Hűséges, áldozatra kész, jó szívű voltál, kiállottad a legnagyobb próbát. Én tehát, ha akarod, fölveszlek tündéreim közé s itt fogsz élni köztünk örökös vidám játékban.

Katicza egy pillanatra nagyon meörült, de aztán mégis így szólt:

— Kegyes jó tündérkirálynő, nagyon hálás vagyok jószágodért, de mégis inkább szeretnék visszatérni régi lakásomra a földre. Ott nem lesz olyan jó dolgom, az igaz, de ott Dorka néninek szüksége van rám, a jó öreg kapitány bácsi is azt szereti, ha én szolgálok körülte. Ők bizonyosan busulnának is, ha nem kerülnék vissza s ez szomorítana engem.

A tündérek mind tapsoltak:

— Helyesen szólt Katicza, kedves jó gyermek Katicza; mondák.

— Legyen kívánságod szerint, szólt a tündérkirálynő s kezeivel megérintette Katicza szemeit.

Katicza azonnal elaludt. Mi történt aztán vele, azt nem tudta, de mikor fölébredt, nem volt többé Tündérországbán, hanem kint a mezőn, egy gabna-kereszt tövében feküdt s egy gazdatiszt forma öreg ember állt előtte. (Lásd a képet a 205. lapon.)

— Ejnye kis leányom, talán bizony itt aludtál? Ki vagy? Hol lakol?

Katicza ámulva nézett körül, — nem igen messze látta a várost, a melyben Dorka néni lakott. Azt nem árulta el, hol járt, csak azt mondta meg, hova vezessék haza.

Otthon Dorka néni haragudott is, aggódott is, de a jó öreg kapitány bácsi nem engedte, hogy a kis leánynak bántódása legyen. Neki aztán el is mondta Katicza, mikép járta meg Tündérországot. Az öreg ur nevetett és nem hitte; azt mondta, hogy Katicza csak álmodta ezt ott kint a mezőn, a hova a sötétben tévedt. De Katicza megmaradt a mellett, hogy az mind megtörtént, így hát én nem tudom, kinek van igazsága.

FÖLFOORDULT VILÁG.

(Képpel a 197. lapon.)

*ELEG lesz már a kásából, Gyurka;
Hisz már benned van egy fél rőf hurka!
Hanem Gyurka nem hallgat a szóra:
»Eszem!... s aztán térek nyugovóra.«*

*»Pumm!... ez egyszer jóllaktam kedvemre,
Nem mehetek már én ma semerre.
Le is dülök az ágyamba. Tetszik!
Föl sem kelek reggeli kilenczig.«*

*De alig hogy a szemét lehúnyta:
A roszt álom manója már bújta.
Annyit falt, hogy alig bír szuszogni —
Kezdi is már a lidércz nyomkodni.*

*Mert jaj, mit lát? . . . Nagy tál közepében,
Maga fekszik egy rut szörny ölében!
Jaj, e szörnynek hol is volt a mása?
Igaz biz a! . . . ez a déli kása!*

*No Gyuricza, kása volt ebéded . . .
De már most a kása esz meg téged!
Ni hogy forttyog, rottyog, szortyog, mortyog,
Puffad, szelel, s rettentően kortyog.*

*Rád emeli kanalát, villáját . . .
Rád is tátja rettentő nagy száját . . .
Jó szerencse, meghallák nyögésed,
Jön a mama s szelíden fölébreszt.*

közö-
bekü-
Ödön-
Páll-
Zoltá-
Dezsó-
Spitz-
dán,
Klein-

közöl-
bekül-

S
okolt-
akars-
kaph-
hozza-
Karl-
szives-
Bizor-
Mért-
Kiado-
a gon-
Melyi-
ból v-
az el-
de ére-
nem-
töket-
mes-
ben-
vatal-
Szer-
nyok-
követ-
rejtve-
Ilka-
nám s-
Neme-
tam-
Rako-
köszö-
Csak-
baja v-
tani-
tad?
tál-
enyhi-
rajzot-

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXVI. köt. 10-dik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Beer Imre, Goldberger Etel, Géza és Ödön (Géza írásával meg vagyok elégedve F. b.), Páll Béla, Biermann Szidi, Ungár Mimi, Kun Zoltán, Sulzbeck Ernő, Gottlieb Emil, Gutmann Dezső, Ungár Vilmos, Klein Jenő, Singer Miksa, Spitzer Miksa, Szűsz Ernő, Novák Anna és Bogdán, Mészáros Elek, Kepes Vilma, Kelner Ilonka, Klein Géza és Andor.

*

A »Kis Lap« XXVI. köt. 9-dik számában közölt betűrejtvény megfejtését utólag még beküldte: Sonnenfeld Felice.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

(Vége.)

Szemkö Izabella. Forgó bácsi csak megokolt kérdésekre válaszol. Ha valami olyat akarsz megtudni, amire környezetben nem kaphatsz meg a kívánt fölvilágosítást, fordul hozzám bizalommal. De csakis ilyenkor. — **Karl Aranka.** Körülbelül 5000. — **K. A. A.** szives ajánlatot köszönettel mellőzzük. — **a.** Bizony jól teszed, hogy eltitkolod nevedet. Mért nem húzol előbb vonalakat a papirostra? Kiadom majd írásodnak néhány sorát ellentétéül a gondos írásu leveleknek. — **Kotzó Margit.** Melyik szindarabot adtátok elő? Ha a »K. L.«-ből való, szívesen fogadtam volna a meghívást az előadásra. — **Mihály bácsi.** Csak anyag, de érdemes a feldolgozásra. »*Tabák*« egyébként nem csak rózsákat és galambokat — de kürtöket és burnótot is jelent. Ezért veszedelmes a szójáték gyermeknek szánt elbeszélésben. — **Balásffy Irén.** Reményelem, a kiadóhivatal teljesítette kívánságodat. — **Fényes Szerena.** Intézkedtem. Ha voltak fölös példányok, bizonyára küldtek. — **Elsner Ella.** Nem követelek *diszes* levélpapírost, csak *tisztát*. A rejtvénynek hol marad megfejtése? — **Plachner Ilka.** Gondolkozással egyenes. Bár ezt mondhatnám soraidról is! Miért nem használod vonalozót? Nemes érzelmeidnek kifejezését örömmel olvastam. — **S. B.** Nem üti meg a mértéket. — **Rakovszky Judith.** Szíves megemlékezésedet köszönöm: jól érzem magam. Reményelem, te is. Csak hogy — jaj! — a rejtvénykének egy kis baja van. Tán, ha ráérek, igyekezem meggyógyítani. — **Risman Robert.** Úgyes. Magad csináltad? Előbb nem közlöm, míg erre nem válaszoltál. — **Volf Irma.** Dinnye éréskor, némi enyhítéssel, közölni szándékozom a fura kis rajzot. — **Hermann Lajos.** Két év alatt bizony

olyan magyar fiú lett belőled, mintha mindig köztünk éltél volna. Mondhatom, gyorsan ment ez örvendetes átalakulás. Élj soká! — **Bittó Pista.** Azon gondolkodom, a normandiai mesédet mikép lehetne megmagyarosítani; mert így egy kissé idegen ize van neki. — **Wetzberg Etelka.** Az egyszerű bérmentesítés elég. Természetes, hogy a levél, ha kelleténél nehezebb, kétszeresen bérmentesítendő. — **Majthényi Leonie.** A »K. L.« 11. számban megjelent »Kis Értésítő«-ben foglalt intésemhez képest kuszán irt leveledet olybá veszem, mintha nem is kaptam volna. Csakis a benne foglalt megfejtést veszem figyelembe, ezt is csak, mint a bírák mondani szokták, »kegyelem utján«. Én persze tréfás értelemben veszem ezt, de annyi bizonyos, hogy ily esettel szemben jövőre még szigorúbb fogok lenni. — **Beer Imre.** Nem tartottam szükségesnek külön megmondani, hol van a »K. L.« szerkesztősége. Maga a cím is elégséges. — **Biermann Szidi.** Neked is hiába szól a »Kis Értésítő«. Leveled széle rongyos. — **Reisner Rosa.** Azt irod. küldenél be kockarejtvényt, de ép most nem jut eszedbe. Mért mentegetedzöl? Hiszen nem kötelességed. — **H. L.** Csak ha elolvastam a művecskét, mondhatok véleményt. — **Kis Margit.** Csalódásban vagy. A »Kis Lap« és a »Magyar Ifjúság« két különféle vállalat, s emennek a szerkesztője Kürthy Emil ur. Ha nagyobbacska leszel, ajánlom, hogy ezt járasd. Azt, hogy a zongorát sikerrel gyakorlod, kedves tudomásul veszem. — **Dregály Ilma.** A versikéd bizony gyarlócska. De hát a te korodban nem is telhetik még közölhető s azért az ítéletem ne csüggeszen. Ki tudja? Tíz év múlva már szép költeményeket is írhatasz. Bár derék s művelt leányka lehetsz, ha a versírás később sem sikerülne. De ha akkora kedved van hozzá, ismerkedjél meg az u. n. prozodiával, azaz: a versírás szabályaival. — **Ofner Szeréna.** Mind a kettő ügyes; meg fognak jelenni. — **Deutsch Fridika.** Fogtok-e gyermekek előadni valamely darabot a »Forgó bácsi színházából«? A leveledben csak megfejtését küldöd be a két rejtvénynek, de a magad szerkesztette föladványt nem. — **Sztrokay Gizella.** A harkály leírása jó, de nagyon is tankönyv-szerű. Azt vártam, hogy neked magadnak volt egy kis kalandod ezzel a kedves madárral. Rajzod nem a magad megfigyeléseinek eredménye; tudod, mert tanultad. Különben félreteszem s ha kerül hozzá metszetem, a művecskédből egyet más fölhasználok. — **Halasi Viktor.** 4868. — **Raditz Vilmos.** A »K. L.« jótékonyági rovatából, meggyőződhetél, hogy a jótékony célra a legcsekélyebb adakozást is szívesen fogadom. — **Fodor Mariska.** A dallam zongorakisérlet nélkül nem sokat ér; utóbbival együtt közölni meg

sok terét fogná el a »K. L.«-nak. Ez okból hagy-
tam ki a dalokat. — **Spitzer testvérek.** A
rejtvényeitekbe fölvetett szavak vagy helyes-
írásiilag, vagy fogalmilag nem szabatosak. P. o.:
az Isten török (arabs) neve nem *Ala*, hanem
Allah; nem írjuk *cella*, hanem *villa*; az ember
fő tápláléka nem a *hus* (hány szegénynek jut csak
egyszer hetenként!) hanem a *kenyér*, amely nél-
kül a legszegényebb ember sem lehet el; nem
minden bűnös lesz *rabbá*; a *zár* magában nem
véd meg a tolvajtól, mert bizony a lurkó akár-
hányszor lefeszegeti s úgy lop; s nem is mind-
nyájunknak jut osztályrésziül az *örökség*. —
Naschitz Gizella. Ha választ nem kaptál, ennek
oka az, hogy leveled nem jutott el hozzám. Én
minden levélre felelek, ha másképp nem, hát e
rovat befejező soraiiban. Mostani rejtvényedben
helyesírási hiba van: nem *iceze*, hanem *iceze*;
mert *ü-ből* (*italból*) származtatják a tudósok.
Azt írod, hogy beküldöd a »talány rejtvényét.«
Nyilván azt akartad mondani, hogy a »rejtvény
megfejtését.« A »talány« egyébként rossz szó,
mert helyesen »találánynak« kellene írni; de így
szokatlan és kissé esetlen is. — **Mátyus Czacza.**
A történetek megható, s bár hasonlót már olvas-
tam, Karácsony ünnepére tán közöltem volna. De
most alkalmát múltta. Az mondtam: *tán* közöl-
tem volna. Mert nem fojthatom el aggodalmam-
mat a művéske iránya felett. Ha a Jézuska
teszi úgy boldoggá a gyermeket, hogy magához
veszi, azaz: hogy az árvát megveszi az Isten
hidege, nem-é támadhat az én kis olvasóim
keblében némi zavar a Jézuska jószívűsége
íránt? De erről, ha éltet bennünket a jó Isten,
beszélhetünk még az év vége felé. Takaros
előadásodat, gondos, csinos írásodat s ügyes sarok-
rajzocskáidat azonban föltétlenül dicsérhetem. —
Kubicsek Szabina. Az a rejtvény nagyon
régí. — **Merza testvérek.** A kérdést nem ér-
tem: elfogadok-é »levélbélyegeket vagy másfélé-
léket?« Miféle másféléket gondoltok? Levél-
bélyegeket (használtakat) küldhettek, mert
azoknak mindjárt kerül gazdája, aki gyűjti és
az árukon könyvet vesz. Persze, csak szegény és
szorgalmas gyermeknek juttatom. — **Stein-
berger Pali.** A megelőző üzenetből láthatod,
hogy Forgó bácsi nem csinál levélbélyegüzleteket.
Mert azt kérdezed: »mit kapunk azért, ha
gyűjtünk?« Szegény gyermekek köszöneténél
egyébvel nem biztathatlak. Beéred ezzel a
nyereséggel? — **Rötzer Ferencz.** Látogass
meg pénteken délben. A hiányzó lapokat, ha
még készletben vannak a kiadóhivatalban, ki
fogom pótoltatni. — **Mokry Imre.** Jó; meg fog
jelenni. — **Balás József.** Ha a rejtvényekhez
oda írom a »fölvilágosítást«, akár ne is közöljek
rejtvényt. Az Isten javítsa meg girbe-gurba írásod-
dat. A mult számbeli »Kis Értesítő« úgy látszik

nem olvastad, vagy ha olvastad, nem vetted a szí-
vedre. — **Kubinyi Irén.** Ha már lapot akartok
szerkeszteni, mért nem inkább magyart? De
még is jó, hogy abba hagytátok, mert hiszen
magatok is rátértetek, hogy »kár volna a
papirosért és tentáért.« Ugy van. — **Latzkó
Hugó.** Olyan homályosak a verseid, mintha
Ossziántól tanultad volna a borongást. Csakhogy
az Osszián versei (hallottad-e híreket?) tele van-
nak költészettel. Persze, nem kívánhatom tőled,
hogy olyanokat írj, mint e nagy gál költő. De te
se kívánd tőlem, hogy kísérleteidet kiadjam. —
Patzauer Sándor. Ha bele tekintesz a »K. L.«
jótékonyági rovatába: kérdésedre, mily célra
adjátok elő a szindarabot? — könnyen meg-
leled a választ. — **Eppinger Izidor.** Bár a rejt-
vényed szerkezete nem egészen helyes, mutatko-
zik benne bizonyos elmésség. De ha megfelelné
is: tartalmánál fogva nem igen illik a »K. L.«
keretébe. — **Ungár Mimi.** Forgó bácsi minden
kis hívét egyformán szereti s megfejtésüket akkor
is közli, ha netán — amire alig van eset — egyik-
kel-másikkal kevésbé volna megelégedve. Nyil-
ván úgy lesz a dolog, hogy bármily helyesen
cizmezted, a postán mégis elveszett, mint erre
sajna! igen sűrűn van eset. Az, amit elhasznált
levélbélyegek árán megváltott hindu vagy tatár
gyermekéről beszélnek, mese. Nem igaz abból egy
szó sem. — **Sohay Karola.** Az Appenini hegy-
ség ily néven »Peninni« nálunk nem járatos. Vá-
lassz más szót ennek helyébe s akkor a közlésnek
semmisem állja az útját. — **Kövér Miklós.** A
sorát várja. — **Kopits Jenő.** Ellenkezőleg kis
fiam: az írás oly érett volt, hogy nem is tulaj-
donítottam gyermeki kéznek. Nincs tehát mit
restelned. Rejtvényt küldhetsz. Ha jó, kiadom. —
Bankos Irénke. Ha ily névaláírással kapok
levelet, nem tudhatom, hogy valaki más írja a
te nevedben. Mert annyi kis olvasóm keze írását
nem tudom egymástól megkülönböztetni. Mar-
gítka sem előbb, sem utóbb nem látja a »Kis
Lap«-ot, mint a többi gyermek. Üdvözöllek. —
Slézinger Lajos. Besoroztalak. — **V. Erzsike.**
Leveledet nem veszem tekintetbe, mert gondat-
lanul van írva. — **Több rendbeli közleményt (rejt-
vényt, elbeszélést stb.), melyet itt egyenkint elő
nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.**

Ez a szám az utolsó ez évnegyedben. A
lap pontos szétküldhetése érdekében kérjük
a „Kis Lap“ t. előfizetőit, hogy megren-
deléseiket szíveskedjenek mielőbb meg-
újítani.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.